

Mirant la televisió, llegint els diaris i altres mitjans de comunicació, molts cops sembla que el cristià, en principi, cau en presumció de culpabilitat. D'entrada som culpables. Ara bé, també pot ser que siguem bones persones. Però caldrà demostrar-ho.

No cal fer victimismes. Aquesta forma de pensar la tenim molt arrelada des de fa anys i no sols en contra nostra, sinó de forma molt general. "Tothom és culpable mentre no es demostrï el contrari". Avui dia, aquest pensament, quasi de forma espontània, s'aplica a molts immigrants del tercer món, a aquells que són diferents, i fins als joves en general.

La fe, però, és quelcom que pot arribar a ser tan sorprenent en determinats ambients, que, d'entrada, es cerca una explicació més lògica abans de creure que *realment creus*. Frustracions infantils, morts prematures, influència de les àvies, rentada de cervell, sexualitat mal conformada, complexos d'inferioritat, necessitats no prou satisfetes... el que sigui... pot donar una explicació plausible a la racionalitat dominant. Ara bé, ser persona més o menys normal i creure en Jesús, formar part de la comunitat de l'Església i intentar de ser fidel a l'Evangelí, no és normal. Fins diuen alguns que som una secta. Com no és normal la castedat, la fidelitat o el compromís amb els més pobres i explotats del món. Aquestes són unes "anormalitats" que s'han de demostrar. D'entrada són sospitoses, o en el millor dels casos hom és víctima de culpabilitats desconegudes.

Acceptem amb humilitat una certa presumció de culpabilitat. Tampoc tot ho fem bé, ni de bon tros. Potser així quedarà més clar que, en el fons, no ens cerquem a nosaltres mateixos o a l'Església, sinó a Jesús, que és qui ens ha guanyat el cor.

Ampliació: Joan 6, 66-68

- **Des d'aquell moment molts del seus deixebles es van fer enrera.**
- **I ja no anaven més amb Ell.**
- **També vosaltres em voleu deixar?**
- **Senyor, a qui anirem? Tu tens paraules de vida eterna.**
- **Nosaltres creiem i sabem que ets el Sant de Déu**